

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

A. P., narozen X
bytem X
zastoupen Mgr. Vladimírem Reznichenkem, advokátem
se sídlem Sedláčkova 209/16, Plzeň

proti
žalovanému

Ministerstvo financí,
se sídlem Letenská 15, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2024, č.j. MF-34508/2024/3902-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 17. 9. 2024, č.j. MF-34508/2024/3902-3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 362,70 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Vladimíra Reznichenka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Finančního analytického úřadu ze dne 25. 6. 2024, č. j. FAU-76137/2024/033, jímž bylo dle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů rozhodnuto, že žalobce je účastníkem správního řízení vedeného Finančním analytickým úřadem pod sp. zn. S/2023/00076.
2. Odvoláním se žalobce domáhal, aby žalovaný rozhodl, že žalobce není účastníkem řízení vedeného FAÚ pod sp. zn. S/2023/00076. Rozhodnutí žalovaného proto žalobce napadl v celém rozsahu s tím, že namítal, že jak Finanční analytický úřad (dále také jen „FAÚ“), tak i žalovaný dospěli na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. Rozhodnutí žalovaného je částečně nepřezkoumatelné a spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na argumentaci, že žalobce má postavení vedlejšího účastníka dle ust. § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky správního řízení „dotčené osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“. Přitom podle žalovaného je dostatečná již pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech správním rozhodnutím, s tím, že přímé dotčení ani nemusí vyplývat ze samotného rozhodnutí, ale až z výkonu práva a povinností rozhodnutím založených.
4. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí opírá o relevantní ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ale již neuvádí, jak konkrétně se rozhodnutí může žalobce přímo dotýkat, rovněž ani nespecifikuje přímé dotčení žalobce vyplývající při výkonu jeho práv a povinností založených rozhodnutím, což činí Rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
5. Své rozhodnutí opřel žalovaný i o konstatování, že pokud FAÚ prokáže, že žalobce je majetkově provázán se společnostmi OGREA, spol. s.r.o., IČO 25205838, (dále jen „OGREA“) a FURDBERG HOLDING LIMITED, registrační číslo: HE 124789, se sídlem Kyperská republika, bylo by nepochybně nepřipustné vylučovat vlastníka z účasti na správním řízení, jež se přímo týká jeho majetku.
6. Žalobce však bez jakýchkoli pochybností prokázal, že společnosti OGREA a FURDBERG nevlastnil, nevlastní a ani neovládá, což navíc FAÚ ve vztahu k žalobci v průběhu řízení ani netvrdil, ani neprokazoval. Vůči žalobci od počátku namítal jen to, že žalobcův odchod ze společnosti FURDBERG považoval za nestandardní, což je však irrelevantní, neboť žalobce disponoval toliko 25 %, resp. 33%, hlasovacích práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Zcela chybně se pak žalovaný vypořádal s argumentací žalobce, že majetek, který je předmětem řízení vedeného před FAÚ pod sp. zn. S/2023/00076, přímo či nepřímo nevlastní, ani neovládá, když konstatoval, že tyto otázky jsou předmětem dokazování a meritorního posouzení předmětného řízení vedeného FAÚ, a proto v dané fázi řízení o ni žalovaný, jakožto odvolací orgán nemůže rozhodnout.
8. Takové tvrzení nemá oporu ve skutkovém stavu věci. Žalovaný o odvolání žalobce o účastenství rozhodoval až ve chvíli, kdy již bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé a měl tudíž možnost posoudit, zda se rozhodnutí ve věci může či nemůže žalobce přímo dotknout.
9. Prvoinstanční rozhodnutí FAÚ bylo mimo jiné postaveno na argumentaci, že účastenství má sloužit k ochraně práv dotčených osob, kdy jím přiznává řadu procesních práv na ovlivnění postupu správního orgánu a na jejich obranu, pokud by bylo rozhodnutí vůči nim nepřiznivě, přičemž jim nic nebrání v řízení vystupovat částečně nebo zcela pasivně, pokud pro ně subjektivně není výsledek řízení podstatný; FAÚ zároveň konstatoval, že postavení účastníka řízení se nelze vzdát.
10. Přestože jsou FAÚ známy veškeré relevantní skutečnosti prokazující, že žalobce společnosti OGREA a FURDBERG nevlastní ani neovládá, resp. není statutárním zástupcem ani jedné z nich, přiznal FAÚ žalobci postavení účastníka řízení s odůvodněním, že okolnosti odchodu žalobce z obou zmiňovaných společností nejsou zcela jednoznačné, že vazba žalobce na majetek, o němž je vedeno FAÚ řízení pod sp. zn. S/2023/00076, je předmětem šetření, a že pokud má správní orgán být podezření, že sankcionovaná osoba může vlastnit nebo ovládat majetek, který je předmětem řízení, tak ji musí zahrnout mezi okruh účastníků řízení.
11. Žalobce souhlasil se žalovaným, že pro posouzení jeho účastenství v rámci předmětného řízení je rozhodná skutečnost přímého dotčení žalobce, avšak odmítl názor žalovaného, že rozhodnutí v řízení vedeném FAÚ pod sp. zn. S/2023/00076 má přímý vliv na výkon jeho práv nebo povinností.
12. Žalobce od počátku řízení tvrdí a bez jakýchkoli pochybností v rámci správního řízení prokazuje, že nesplňuje podmínky účastenství v řízení, když majetek, který je předmětem řízení vedeného FAÚ pod sp. zn. S/2023/00076, přímo či nepřímo nevlastní, neovládá a meritorní rozhodnutí ve věci se nemůže jakkoli dotknout jeho práv nebo povinností. To však jak žalovaný, tak i FAÚ zcela úmyslně přehlíží.
13. K námitce, že žalobce nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro účastenství, žalobce uvedl, že správní orgány mu přiznaly postavení účastníka řízení neprávem, buď úmyslně, aby obraz společnosti OGREA byl více propleten s osobami zařazenými na sankční seznam, nebo možná z opatrnosti, ale nikoli na základě ustanovení procesních norem správního práva, přičemž žalobce opakovaně reflektoval svoji vůli nebýt účastníkem předmětného řízení.
14. Správní orgány při své činnosti porušily mj. zásady legality a ofiiality, které jsou klíčové pro zajištění zákonného průběhu správního řízení. Svoji činností nezákonně zasahují do soukromí žalobce, resp. základních práv žalobce, která jsou garantována Listinou základních práv a svobod. V rámci probíhajícího řízení se správní orgány řádně nevypořádaly s argumentací žalobce, a řádně neodůvodnily a důkazy nepodložily své závěry, proč by žalobce měl být účastníkem řízení, resp. jak se samotné rozhodnutí ve věci žalobce přímo dotkne.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15. Listina v článku 2 upravuje, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, přičemž každý může činit vše, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá s tím, že nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena a tato může být omezena jen v případech stanovených zákonem (čl. 7 Listiny). Článek 10 Listiny pak stanoví, že každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, včetně zásahů ze strany orgánů veřejné moci.
16. Zásada proporcionality pak stanoví, že správní orgán může zasahovat do práv určitého subjektu pouze v případech, pokud je to nutné, nikoli, kdy se mu to zlíbí, to vše za situace, kdy žalobce opakovaně projevil svojí vůli nebýt účastníkem takového řízení. Zásada legality stanoví, že správní orgán musí postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy (i mezinárodními smlouvami), uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, a to bez projevu svévole.
17. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze obecně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k vymezení účastníků řízení, ale ani FAÚ, ani žalovaný doposud konkrétně nespecifikovali, jak výslovně se může rozhodnutí přímo dotýkat žalobce, případně čím může být rozhodnutí nepříznivé pro žalobce, a jakých práv žalobce se může týkat, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.
18. FAÚ v odůvodnění svého rozhodnutí zase konstatoval, že institut účastenství má sloužit k ochraně práv dotčených osob a to za situace, kdyby pro ně rozhodnutí bylo jakkoli nepříznivé. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pak shrnul, že: „*pro naplnění definice účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu postačuje možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti musí být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně.*“
19. Naproti tomu žalobce opakovaně konstatuje bezdůvodné spojování jeho osoby s kauzou zmrazení aktiv společnosti OGREA toliko bezdůvodně vrhá negativní stín na jeho osobu, ačkoli s touto kauzou již více než dva roky nemá ničeho společného. Kdokoliv se v budoucnu bude kauzou zabývat, uvidí jméno žalobce, z čehož může dovozovat, že s ní má žalobce něco. Spojováním jména žalobce s danou kauzou pak bude zasahováno do jeho práv.
20. Dále žalobce zamítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkami v otázce ovládání nebo vlastnictví společností OGREA a FURDBER, když pouze konstatoval, že „tato otázka je mimo jiné předmětem dokazování a meritorního posouzení ve správním řízení vedeném Finančním analytickým úřadem, a proto v této fázi řízení o ni Ministerstvo financí jakožto odvolací orgán nemůže rozhodnout.“
21. Rozhodnutí ve věci samé - byť nepravomocné - ale bylo FAÚ vydáno již 3. 7. 2024, tedy o dva měsíce dříve. Z jeho odůvodnění pak jednoznačně vyplynulo, že žalobce ke dni vydání tohoto rozhodnutí neměl žádnou prokazatelnou vazbu na společnost OGREA a FURDBERG, což si žalovaný mohl posoudit jako otázku předběžnou.
22. Žalobce v rámci správního řízení přitom prokázal, že již nefiguruje ani v jedné z prošetřovaných společnostech nevlastní a ani nikdy nevlastnil a již je neovládá, kdy nejpozději od 8/2022 nepůsobí ani jako statutární zástupce společnosti OGREA. Odchod žalobce ze společnosti OGREA FAÚ prověřil z důvodu podezření na fiktivnost, což se však

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

neprokázalo a odchod žalobce ze společnosti FURDBERG sice FAÚ považuje za podezřelý, ale zároveň podle FAÚ není tato otázka pro rozhodnutí relevantní.

23. K otázce unesení důkazního břemen žalobce uvedl, že žalovaný si nesprávně vyložil ust. § 28 odst. 1 správního řádu a soudní praxi Nejvyššího správního soudu, když ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že jak vyplývá ze znění § 28 odst. 1 správního řádu i z konstantní judikatury správních soudů, je důkazním břemenem správní orgán zatížen pouze v případě, že má v úmyslu vyloučit tvrzeného účastníka. Zákon však se na nic takového neomezuje a soudní praxe se možná s obdobným případem pouze nesetkala.
24. Správní řízení o zmrazení majetku společnosti OGREA bylo zahájeno z moci úřední, proto by měla platit jakási „zvýšená“ povinnost unesení důkazního břemene ze strany správního orgánu, který musí prokázat, proč určitou osobu přibral jako účastníka řízení, resp. na základě jakého zákonného ustanovení tak učinil. Obecně pak platí, že úřad nese důkazní břemeno pro všechny unesení důkazního břemene pro všechny skutečnosti, které jsou podstatné pro vydání rozhodnutí. To znamená, že pokud úřad tvrdí, že nějaká skutečnost existuje nebo neexistuje, musí tuto skutečnost nejen tvrdit, ale také prokázat s tím, že není povinností účastníka řízení zahájeného z moci úřední prokazovat opak.
25. Argumentace FAÚ, že žalobci nic nebrání v řízení vystupovat částečně nebo dokonce zcela pasivně, pokud pro něj subjektivně není výsledek řízení podstatný, toliko dokresluje alibistický a mocenský přístup správních orgánů, kdy taková argumentace odporuje znění Listiny, odporuje zásadám správního práva.
26. Žalobce nefiguruje více než dva roky ve společnostech OGREA ani FURDBERG, nemá žádný vliv na vývoj v těchto společnostech, nemá žádný přístup k jakýmkoli dokumentům nebo evidencím těchto společností, tudíž není ani objektivně v jeho možnostech si jakékoli důkazy opatřovat, resp. se efektivně bránit.
27. Naopak relevantní důkaz, který žalobce v rámci správního řízení předložil, tedy Rozsudek Tribunálu EU ze dne 29.11.2023 sp. zn. T-734/22, kterým soud rozhodl, že se omezení vůči žalobci zrušují v rozsahu, v němž bylo jméno žalobce ponecháno na seznamu osob, subjektů a orgánů, na které se vztahují omezující opatření pro určité období (žalobce se soudí o výmaz ze sankčního seznamu i pro další období, kdy na tento byl zařazen neprávem), správní orgány přešly tak, že jej berou na vědomí, ale dále se tímto nezaobíraly.
28. Konečně žalobce namítal nezákonnost důvodů pro své zařazení mezi účastníky řízení. FAÚ v průběhu řízení netvrdil, ani neprokazoval, že majetek, který je předmětem správního řízení, žalobce přímo či nepřímo vlastní nebo ovládá, ani nijak nespecifikoval, jak konkrétně by se meritorní rozhodnutí ve věci mohlo přímo dotknout práv nebo povinností žalobce, či tyto zakládat měnit nebo rušit.
29. FAÚ v průběhu řízení pouze opakovaně konstatoval, že odchod žalobce ze společnosti FURDBERG mu byl podezřelý, a že pro případ, že by se mu podařila prokázat vazba žalobce na sankcionovaný majetek, musí jej zahrnout mezi okruh účastníků řízení, proto z opatrnosti rozhodl z důvodu ochrany procesních práv žalobce o zachování jeho účastenství, což dle názoru žalobce nemá oporu v platných a účinných normách.
30. Pokud by dle výše uvedené logiky FAÚ postupovaly i jiné správní orgány, pak by byl vedlejším účastníkem daňového řízení např. i každý bývalý jednatel jakékoli obchodní korporace, pokud by daňová kontrola probíhala u daného subjektu, protože předmětné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí správce daně by se v konečném důsledku nějak teoreticky nebo neurčitě mohlo dotknout jeho práv nebo povinností.

31. Jak bylo uvedeno výše, FAÚ již vydal rozhodnutí ve věci samé - rozhodnutí č.j. 80161/2024/033 ze dne 3.7.2024. V jeho odůvodnění uvedl skutečnosti, ze kterých vyplývá, že všechna podezření jsou namířená výhradně proti D.A. P., nar. X, nikoli proti žalobci.
32. Pokud měl správní orgán podezření, že žalobce může ovládat majetek, který je předmětem řízení, nebo že se ho meritorní rozhodnutí může přímo dotknout, pak by měl v usnesení o zahájení řízení a dále v průběhu celého správního řízení rovněž unést důkazní břemeno, že tomu opravdu tak je. Pouhý obecný odkaz na jakousi uměle vykonstruovanou nejistotu (zda náhodou neexistuje nějaká vazba žalobce na majetek, který je předmětem řízení), v případném testu proporcionality stran oprávněných a zákonem chráněných zájmu žalobce nebýt ze strany veřejného orgánu rušen probíhajícím řízením neobstojí a nepředstavuje dostatečný základ pro označení žalobce za účastníka řízení.
33. Všechny uvedené důvody jednoznačně prokazují tvrzení žalobce, že nebyl po právu zahrnut mezi účastníky řízení a správní orgány toliko zarputile trhají na svém postoji, aniž by byl tento postoj odůvodněn provedeným dokazováním, resp. obsahem spisu.
34. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2024 zrušil a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
35. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že žaloba je zjevně nesmyslná, neboť rozhodnutím, kterým se přiznává dotčené osobě postavení být účastníkem řízení nelze negativně zasáhnout do práv této osoby, protože je to právě postavení účastníka řízení, které k ochraně těchto práv slouží. Právě díky přiznanému postavení účastníka mohl žalobce využívat (a také využíval) všech procesních oprávnění, které mu správní řád k ochraně svých práv nabízí.
36. Ostatně žalobce ani neuvádí žádná konkrétní práva, na kterých měl být napadeným rozhodnutím zkrácen.
37. Nekonzistentnost žaloby dokládá mimo jiné tvrzení žalobce uvedené v části IV. odst. 12 žaloby, kde uvádí, že „rozhodnutí ve věci se nemůže jakkoli, dotknout jeho (rozuměj žalobce) práv nebo povinností či tyto zakládat, měnit nebo rušit“, avšak současně v podané žalobě žalobce namítá, že byl na svých právech nezákonným postupem žalovaného zkrácen. Pokud však se nějaké správní řízení a jeho následné rozhodnutí nemůže jakkoli dotknout práv účastníka nebo povinností či tyto zakládat, měnit nebo rušit, není ze své podstaty ani způsobilé dotčenou osobu na těchto právech zkrátit.
38. Ostatně žalobce podal odvolání právě proti tomu rozhodnutí, o kterém tvrdí, že se nemůže jakkoli dotknout jeho práv - tedy rozhodnutí Finančního analytického úřadu ze dne 3. 7. 2024, FAU-80161/2024/033. Toto odvolání by však nemohl podat, pokud by účastníkem řízení nebyl.
39. Žalobce byl zahrnut do okruhu účastníků řízení jako vedlejší účastník dle § 27 odst. 2 správního řádu z toho důvodu, že ve společnosti OGREA, spol. s r.o. stejně jako v řídicí struktuře její mateřské společnosti (tj. společnosti FURDBERG HOLDING LIMITED), figuroval jako člen statutárního orgánu, kdy byl ve společnosti OGREA, spol. s r.o. jediným jednatelem v době svého zařazení na sankční seznam Evropské unie, a to až do 30. 8. 2022. Ve společnosti FURDBERG HOLDING LIMITED, která je jediným společníkem společnosti OGREA, spol. s r.o., byl žalobce jedním z členů představenstva.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

40. Žalovaný uvedl, že žalobce v podané žalobě uvádí tytéž námitky, se kterými se žalovaný již vypořádal ve svém rozhodnutí, proto žalovaný na jeho odůvodnění odkázal.
41. S odkazem na svou argumentaci žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl, případně aby ji zamítl.
42. Při jednání dne 28. 5. 2025 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích.

III.

Posouzení žaloby

43. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
44. Žaloba je důvodná.
45. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je to, zda žalobce je účastníkem řízení vedeného Finančním analytickým úřadem podle sp. zn. S/2023/00076, v němž FAÚ rozhodoval o tom, zda veškeré finanční prostředky nacházející se na bankovních účtech u společnosti Československá obchodní banka, a.s., náležející společnosti OGREA, spol. s r.o., IČO: 25205838, se sídlem Třebízského 342/8, 353 01 Mariánské Lázně, se považují za majetek, na který se vztahují mezinárodní sankce podle čl. 2 nařízení Rady (EU) č. 269/2014 ze dne 17. 3. 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny.
46. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že ve věci sp. zn. S/2023/00076 rozhodl FAÚ nejprve příkazem ze dne 18. 9. 2023, č.j. FAU-149023/2023/033. Proti tomuto příkazu podali odpor jak společnost OGREA, tak i žalobce, v důsledku čehož byl příkaz zrušen a správní řízení pokračovalo.
47. Žalobce v jeho rámci dne 1. 2. 2024 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, v němž namítal, že není účastníkem řízení ve věci sp. zn. S/2023/00076, a to zejména proto, že ke dni 4. 3. 2022 zanikla jeho funkce člena představenstva ve společnosti FUDBERG a ke dni 30. 8. 2022 zanikla jeho funkce jednatele ve společnosti OGREA. Ze správním orgánem nashromážděných podkladů nikterak nevyplývá, že by žalobce společnost OGREA nebo společnost FURDBERG přímo či nepřímo vlastnil nebo tyto ovládal.
48. Dále uvedl, že nejpozději od 30. 8. 2022 žalobce nesplňuje definici účastníka řízení dle platných a účinných ustanovení správního řádu. S ohledem na to by měl mít FAÚ ve smyslu § 28 správního řádu pochybnosti o účastenství žalobce v řízeních vedených pod sp. zn. S/2023/00076 a sp. zn. S/2023/00079 a o účastenství žalobce by měl usnesením rozhodnout tak, že ten účastníkem řízení není - navíc za situace, kdy žalobce ani netvrdí, že účastníkem řízení je.
49. Ohledně vlastnictví nebo ovládání společností OGREA nebo FURDBERG žalobce uvedl, že ať již přímo či nepřímo nevlastní, a ani ke dni 9. 3. 2022 nevlastnil, více než 50%

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vlastnických práv ve společnostech OGREA nebo FURDBERG a neměl ani nemá v těchto společnostech většinový podíl, tudíž tyto společnosti ani přímo ani nepřímo nevlastní.

50. Dále žalobce odkázal na dokument *Oznámení Komise pokyny komise k provádění některých ustanovení nařízení Rady (EU) č. 401/2013 ze dne 11.5.2021 C(2021) 3361*, který obsahuje i definici osoby ovládající jiný subjekt, přičemž zdůraznil, že ke dni tohoto podání nedisponuje žádnými pravomocemi, uvedenými v tomto dokumentu, nemá žádný vliv ve společnostech OGREA ani FUDBERG, neřídí podnikání těchto společností, nevyužívá žádný majetek těchto společností, společně a nerozdílně nesdílí finanční závazky s těmito společnostmi a neručí za ně.
51. Rozhodnutí ve věci samé v rámci řízení vedených FAÚ pod sp. zn. S/2023/00076 a S/2023/00079 nemůže založit, změnit nebo zrušit žádné právo nebo povinnost žalobce anebo prohlásit, že žalobce nějaké právo nebo povinnost má či nemá, přičemž správní orgán je povinen posuzovat stav ke dni vydání předmětných rozhodnutí.
52. Na základě tohoto návrhu vydal Finanční analytický úřad rozhodnutí ze dne 25. 6. 2024, č.j. FAU-76137/2024/033, jímž rozhodl, že žalobce je účastníkem správního řízení vedeného pod sp. zn. S/2023/00076.
53. V odůvodnění tohoto usnesení FAÚ konstatoval, že argumenty žalobce o zániku jeho angažmá ve společnostech OGREA a FURDBERG jsou mu známy a že je reflektoval. Poukázal však na to, že ve vedeném řízení „*nejdou okolnosti odchodu Pumpjanského juniora z obou zmínovaných společností zcela jednoznačné. Například změny, které se měly odehrát ve společnosti FURDBERG HOLDING LIMITED pouhých pět dní před zařazením Pumpjanského juniora a jeho otce, Pumpjanského seniora (který v této společnosti působil či působí jako jediný akcionář), na sankční seznam Evropské unie, ale zároveň byly příslušným úřadům ohlášeny až po zařazení obou osob na sankční seznam, nejsou z důvodu podezření na obcházení sankčních opatření dodnes uznány kyperskými úřady. Nejedná se přitom o jedinou vazbu Pumpjanského juniora na předmět vedeného správního řízení, která je Úřadem prošetřována (viz zrušený příkaz Úřadu č. j. FAU-164836/2023/033)*“.
54. Ohledně vazby žalobce na majetek společnosti OGREA žalovaný uvedl, že v příkazu č. j. FAU-149023/2023/033 tento úřad vazbu P. juniora na příslušný majetek neprokázal, nicméně tento příkaz byl zrušen podaným odporem a řízení nadále pokračuje, vzhledem k čemuž existuje šance, že se tuto vazbu podaří nově prokázat.
55. Pokud má Úřad podezření, že sankcionovaná osoba může ovládat majetek, který je předmětem řízení, tak ji nutně musí zahrnout mezi okruh účastníků řízení, neboť výsledek se může dotknout jejích práv a povinností vůči tomuto majetku (byť zcela neformalizovaných, například prostřednictvím kontroly skrze bílého koně).
56. Podle FAÚ tutéž nejistotu (zda existuje vazba žalobce na majetek) musí v obou případech vykládat ve prospěch účastníka řízení, což projevuje jednak tím, že žalobce je účastníkem řízení (vzhledem k tomu, že by mohl být přímo dotčen na svých právech a povinnostech), a jednak tím, že majetek nebyl na základě této vazby doposud zmrazen (v nyní zrušeném příkazu byl majetek zmrazen na základě důkazně silnější vazby na majetek ze strany jeho otce, P. seniora). Dokud Úřad nemůže rozhodnout o existenci či neexistenci majetkové vazby, pak nemůže vyloučit účastenství žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

57. Vyloučení žalobce z okruhu účastníků řízení by navíc nemohlo znamenat uznání, že žalobce na příslušný majetek nemá žádnou vazbu – takové rozhodnutí nelze učinit formou usnesení o účastenství, nýbrž pouze meritorním rozhodnutím.
58. FAÚ si je vědom, že přese vše výše uvedené je faktem, že žalobce vyjádřil vůli nebýt účastníkem řízení. Z institutů existujících ve správním řádu lze však dovodit, že při naplnění zákonných podmínek účastenství se postavení účastníka vzdát nelze, neboť by se tím účastník připravil o celou řadu procesních práv, která jsou však neodejmutelná. Systematickým výkladem tak FAÚ dovodil, že vzdát se účastenství jako celku není možné, neboť by se tím účastník v rozporu se správním řádem předem vzdal i těch svých procesních práv, u kterých to podle správního řádu není možné.
59. FAÚ uzavřel s tím, že vzhledem k tomu, že vazba žalobce na majetek, o němž je vedeno řízení pod sp. zn. S/2023/00076, je předmětem šetření a že její existence může být důvodem pro zmrazení tohoto majetku, rozhodl z důvodu ochrany procesních práv žalobce o zachování jeho účastenství.
60. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání ze dne 5. 8. 2024, v němž zopakoval své argumenty již dříve vznesené. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že správní orgán dosud nespécifikoval, čím může být rozhodnutí pro žalobce nepříznivé, jaká mu vůbec může založit, změnit nebo zrušit práva nebo povinnosti anebo prohlásit, že žalobce nějaké právo či povinnost nemá. Setrval na tom, že ze skutkových zjištění v rámci probíhajícího řízení vyplývá, že nevlastní ani nikdy přímo či nepřímo nevlastnil většinový podíl vlastnických práv ve společnostech OGREA nebo FURDBERG, z čehož vyplývá, že tyto společnosti ani přímo ani nepřímo nevlastní ani neovládá.
61. Odchod žalobce ze společnosti OGREA úřad prověřil z důvodu podezření na fiktivnost, avšak nenašel důkazy, které by takové podezření potvrdily nebo vyvrátily, pročez považuje správní orgán odchod žalobce ze společnosti OGREA po právu.
62. Otázka odchodu žalobce ze společnosti FURDBERG pak není pro rozhodnutí relevantní. Nadto žalobce poukázal na skutečnost, že ke dni 4.3.2022 byl jen jedním ze čtyř členů představenstva této společnosti, přičemž měl v rámci tohoto orgánu pouze 25% hlasů při řízení společnosti FUDBERG a dále nedisponoval žádnými zvláštními právy, která by jej mohla postavit do pozice osoby ovládající.
63. Žalobce zopakoval, že více než dva roky nefiguruje ve společnostech OGREA nebo FURDBERG, nemá žádný vliv na vývoji v těchto společnostech, nemá žádný přístup k firemním dokumentům ani evidencím společností, tudíž není objektivně v jeho možnostech jakékoli důkazy opatřit a správnímu orgánu předložit.
64. Ohledně podezření správního orgánu, že žalobce může ovládat majetek, který je předmětem řízení, poukázal žalobce na to, že v mezidobí správní orgán vydal rozhodnutí ve věci samé č.j. FAU-80161/2024/033 a Rozhodnutí č.j. FAU-80162/2024/033, v němž konstatoval, že zjistil, že 1. podle kyperského soudu byl pokus o odchod P. seniora ze společnosti Furdberg v rozporu se sankčními právními předpisy; 2. P. senior i na základě dalších skutečností a důkazů zůstává vlastníkem akcií společnosti Furdberg; 3. P. senior společnost Furdberg ovládá, a že na základě takových zjištění přistoupil ke zmrazení.
65. Podle žalobce z toho jednoznačně vyplývá, že všechna podezření jsou namířená výhradně proti D. A. P., nar. X, nikoliv proti žalobci, pročez zařazení žalobce jako účastníka řízení nemá žádnou oporu v provedeném dokazování.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

66. Pokud má správní orgán podezření, že žalobce může ovládat majetek, který je předmětem řízení, pak by měl v usnesení o zahájení řízení a dále v průběhu celého řízení unést důkazní břemeno, že tomu opravdu tak je. Pouhý obecný odkaz na jakousi nejistotu (zda náhodou neexistuje nějaká vazba žalobce na majetek, který je předmětem řízení), v případném testu proporcionality stran oprávněných a zákonem chráněných zájmů stran řízení neobstojí a nepředstavuje dostatečný základ pro zařazení žalobce mezi účastníky řízení.
67. S tímto odvolání se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, kterým je zamítl a usnesení Finančního analytického úřadu zamítl.
68. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný především provedl výklad ust. § 27 odst. 2 správního řádu, a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jmenovitě rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 31/2001 - 91, podle něhož *„k tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý hmotněprávní předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností nebo dokonce tvrzení o možném dotčení na svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech. Kdo je účastníkem řízení vymezuje sice správní řád, ale odpověď na to, koho svou definicí správní řád za účastníka řízení povolává, dávají předpisy hmotného práva. Znakem účastníka řízení je hmotněprávní poměr k věci, to však neznamená, že správní orgán přizná postavení účastníka řízení jen tomu, o němž se při zahájení přesvědčil, že účastníkem řízení je. Správní orgán je povinen zkoumat a upřesňovat okruh účastníků řízení v průběhu celého řízení“*.
69. Dále žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyložil, že s postavením osoby jako účastníka se pojí významná procesní práva a že zkrácení na těchto právech odepřením účastenství v řízení má za následek nemožnost efektivní ochrany právní sféry účastníka znamenající neúspěch v jeho věci, ačkoliv využití jeho procesních práv by mu k úspěchu mohlo napomoci, jakož i že přímé dotčení lze dovodit i z dotčení soukromých práv, a to zejména práva vlastnického, mimo jiné v případech, kdy dochází k zásahu přímo do zařízení vlastněného danou osobou, nebo k jinému významnému důsledku pro vlastnické právo.
70. Žalovaný též poukázal na to, že ust. § 28 odst. 1 správního řádu stanoví, že v pochybnostech je za účastníka považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Citované ustanovení má dopad do procesní roviny, protože zatímco účastníku řízení postačí uvést plausibilní tvrzení svého účastenství, důkazní břemeno ohledně vyloučení tvrzeného účastenství tíží správní orgán.
71. Konečně žalovaný uvedl, že pokud jde o žalobcovy námitky ve druhé a třetí části jeho odvolání, kdy uvádí, že předmětný majetek ani nevlastní, ani neovládá, *„tato otázka je mimo jiné předmětem dokazování a meritorního posouzení ve správním řízení vedeném Finančním analytickým úřadem, a proto v této fázi řízení o ni Ministerstvo financí jakožto odvolací orgán nemůže rozhodnout. Pokud by totiž Finanční analytický úřad v jím vedeném řízení prokázal, že odvolatel je majetkově provázán se společnostmi OGREA či FUDBERG, bylo by nepochybně nepřípustné vylučovat vlastníka z účasti na správním řízení, jež se přímo týká jeho majetku (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2024, č. j. 37 A 14/2023-99).“*
72. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
73. Podle ust. 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, *Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

74. Dosavadní judikatura správních soudů se zabývala spory mezi osobami na straně jedné a správními orgány na straně druhé, jež spočívaly v tom, že konkrétní osoba se bránila proti tomu, že ji správní orgány odmítaly přiznat postavení účastníka řízení, zatímco v nyní rozhodované věci jde o spor právě opačné povahy. Přesto tato judikatura koncipovala několik závěrů, které jsou relevantní i pro tento spor.
75. Především v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 As 35/2016-38, na který poukázal žalobce, Nejvyšší správní soud uvedl v odstavci 30, že „*pro naplnění této definice účastenství postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků „sousedních“ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni přímo.*“
76. Rovněž lze odkázat na Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 31/2001 - 91, jímž argumentoval žalovaný, podle něhož „*Znakem účastníka řízení je hmotněprávní poměr k věci, to však neznamená, že správní orgán přizná postavení účastníka řízení jen tomu, o němž se při zahájení přesvědčil, že účastníkem řízení je. Správní orgán je povinen zkoumat a upřesňovat okruh účastníků řízení v průběhu celého řízení.*“
77. Jakkoliv tedy pro přiznání postavení účastníka podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu je dostačující pouhá možnost dotčení práv nebo povinností - a tedy nemusí být postaveno najisto, že k takovému dotčení skutečně dojde - přesto ona možnost musí být, slovy Nejvyššího správního soudu, „*reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická.*“
78. K tomu městský soud dodává, že ona reálně myslitelná možnost pak musí být ze strany správního orgánu dostatečně vyhodnocena - a to v obou situacích, tedy jak v případě, kdy správní orgán někomu postavení účastníka řízení odpírá, tak i v případě, kdy mu je přisuzuje.
79. Zatímco v prvním případě musí správní orgán vyložit, proč skutečnosti uváděné potenciálním účastníkem nejsou reálným podkladem pro jeho účastenství, ve druhém případě je povinen vysvětlit, proč on sám určité skutečnosti naopak pokládá za důvody pro účastenství. Navíc je povinností správního orgánu i v průběhu řízení zkoumat, zda existují i další osoby, jimž náleží postavení účastníků řízení, resp. zda mezi účastníky nezahrnul i někoho, komu takové postavení nepřísluší.
80. Účastenství podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu totiž není založeno na subjektivních dojmech, domněnkách nebo pocitech, ale právě na objektivních skutečnostech, a to jak ze strany osoby, o jejíž účastenství se jedná, tak ze strany správního orgánu, který o něm rozhoduje.
81. Pokud tedy měl FAÚ, resp. žalovaný za to, že existují objektivní skutečnosti, které zakládají být jen možnost toho, aby žalobce byl meritorním rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech, je nezbytné, aby je v odůvodnění svého rozhodnutí konkrétně uvedli.
82. To se však v projednávané věci nestalo, v jejich odůvodnění ani jeden ze správních orgánů neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by mohla taková *reálná možnost* dotčení práv žalobce vyplývat. Za vylíčení takových skutečností rozhodně nelze považovat ani

prostou citaci ust. § 27 odst. 2 správního řádu, ani jeho výklady ve smyslu vysvětlení účelu a smyslu této normy anebo citaci judikatury správních soudů týkající se její aplikace.

83. Soud tedy konstatuje, že FAÚ ve svém usnesení ze dne 25. 6. 2024 žádná taková zjištění neuvedl a ani jinak na ně neodkázal. Vyjádřil sice domněnku, že stran vazby žalobce na majetek společnosti OGREA existuje nejistota, avšak neuvedl nic o tom, z čeho by tato údajná nejistota měla vyplývat, tedy jakými skutkovými zjištěními měla být odůvodněna.
84. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl obecný výklad ust. § 27 odst. 2 správního řádu, přičemž mimo jiné vyložil smysl a účel účastenství a jeho pozitivní dopady do práv potenciálního účastníka, avšak ani on nevyložil, na jakých faktech, zjištěních či podkladem postavil svůj závěr o tom, že právě žalobci takové postavení svědčí.
85. Z odůvodnění obou rozhodnutí tedy konec konců nelze seznat, proč si FAÚ, resp. žalovaný, za účastníka podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu vybrali právě žalobce.
86. Nadto je třeba poukázat na to, že žalobce ve svém vyjádření ze dne 1. 2. 2024 a v odůvodnění odvolání ze dne 5. 8. 2024 vysvětloval, že takové možné dotčení nemůže vyplývat ani z jeho angažmá ve vedení společností OGREA, resp. FURDBERG, a ani z jeho majetkových vztahů k těmto společnostem, jejichž podnikání neřídí ani jinak neovlivňuje, nevlastní v nich žádný majetek ani jej nevyužívá.
87. FAÚ ve svém usnesení na tyto argumenty reagoval sdělením, že pro něj nejsou nové, avšak že okolnosti odchodu žalobce z obou společností nejsou zcela jednoznačné, a že pokud má FAÚ být jen podezření na to, že sankcionovaná osoba může ovládat majetek, který je předmětem řízení, pak ji musí zahrnout mezi účastníky tohoto řízení. Z čeho konkrétně ono podezření pro FAÚ vyplývá, však není v jeho usnesení nijak specifikováno.
88. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž neuvedl nic konkrétního stran důvodů pro přiznání postavení účastníka – s výjimkou výše zmíněného výkladu ust. § 27 odst. 2 správního řádu a vysvětlení smyslu a účelu účastenství a jeho prospěšnosti pro práva a zájmy žalobce.
89. Další žalobní námitka spočívala v tvrzení, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí odmítl zabývat otázkou majetkových vztahů žalobce ke společností OGREA a FURDBERG, a to s odůvodněním, že tato záležitost je předmětem dokazování a meritorního posouzení ve správním řízení vedeném FAÚ a proto žalovaný o této věci nemůže jakožto odvolací orgán rozhodnout.
90. Soud konstatuje, že s tímto vysvětlením ze strany žalovaného lze v obecné rovině souhlasit, avšak v konkrétní situaci projednávané věci je akceptovat nelze.
91. Žalobou napadené rozhodnutí ve věci účastenství bylo vydáno dne 17. 9. 2024, tedy zjevně v době, kdy již existovalo meritorní rozhodnutí Finančního analytického úřadu ze dne 3. 7. 2024, č.j. FAU-80161/2024/033, týkající se finančních prostředků na účtech u ČSOB, a.s., náležejících společnosti OGREA, spol. s r.o. Tato skutečnost je zřejmá z obsahu správního spisu, jenž byl žalovaným předložen.
92. Jakkoliv lze tedy souhlasit se žalovaným v tom, že nebylo jeho kompetencí, aby ve věci účastenství objasňoval otázku majetkových vztahů žalobce k oběma jmenovaným společnostem, je nutno vzít ohled na to, že v okamžiku jeho rozhodování jež dva měsíce existovalo meritorní rozhodnutí FAÚ, v němž byly právě tyto otázky řešeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

93. Za podstatné pak soud považuje to, že v odůvodnění rozhodnutí č.j. FAU-80161/2024/033 je ohledně angažmá žalobce ve společnostech OGREA a FURDBERG konstatováno, že pozici jednatele ve společnosti OGREA žalobce zastával do 30. 8. 2022 a že pozici člena představenstva společnosti FURDBERG zastával do 4. 3. 2022. V obou případech tedy jeho angažmá skončilo před vydáním usnesení FAÚ ze dne 25. 6. 2024 o účastenství žalobce.
94. O vztahu žalobce k oběma společnostem pak FAÚ pojednal v bodě 3.4. rozhodnutí č.j. FAU-80161/2024/033 pod názvem „*K zapojení Pumpjanského juniora*“, kde nic konkrétního o majetkovém napojení žalobce na tyto společnosti neuvedl.
95. Výslovně pak konstatoval, že vzhledem k velikosti vlivu žalobce na řízení společnosti FURDBERG „*bylo jeho působení relevantní zejména pro posouzení toho, zda sankce dopadají na společnost OGREA, avšak nikoliv toho, zda sankce dopadají na společnost Furdberg. Po jeho odchodu ze společnosti OGREA však byla i tato spojitost odstraněna. Úřad odchod Pumpjanského juniora ze společnosti OGREA prověřit Z důvodu podezření na fiktivnost, nicméně nenašel důkazy, které by toto podezření potvrdily či vyvrátily, vzhledem k čemuž tento odchod považuje za provedený po právu.*“
96. Existovalo-li tedy někdy určité podezření na to, že žalobce má vliv na společnost OGREA, pak FAÚ v citovaném rozhodnutí výslovně konstatoval, že pro takové podezření nenašel důkazy.
97. Za takového stavu věci pak ovšem žalovaný měl tyto závěry zohlednit při rozhodování o odvolání proti usnesení FAÚ ze dne 25. 6. 2024 o účastenství žalobce. Jestliže se dovolával toho, že sám o tom nemůže rozhodnout, neboť to patří do meritorního rozhodování, pak není jasné, proč takové meritorní rozhodnutí nijak nereflektoval, bylo-li již vydáno. Proč tak neučinil, nelze z napadeného rozhodnutí zjistit, a žalovaný to ostatně nevysvětlil ani ve vyjádření k žalobě.
98. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
99. Další vadou jak napadeného rozhodnutí, tak i usnesení FAÚ, je skutečnost, že správní orgány nijak nespecifikovaly rozsah či obsah oněch práv, na kterých by žalobce mohl být podle jejich názoru případně dotčen rozhodnutím ve věci samé, a to ačkoliv žalobce jak ve svém vyjádření ze dne 1. 2. 2024, tak v odůvodnění odvolání ze dne 5. 8. 2024 absenci takové specifikace namítal.
100. I v této věci nezbyvá soudu než konstatovat, že žalovaný se omezil jen na výklad účelu a smyslu účastenství žalobce v řízení a zdůraznění prospěšnosti tohoto pro práva a zájmy žalobce, aniž by však vyložil, jakých konkrétních práv žalobce by se meritorní rozhodnutí mohlo dotknout.
101. Absence takového výkladu podle názoru soudu souvisí právě s tím, že ani žalovaný neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru, že žalobce by mohl být meritorním rozhodnutím dotčen na svých právech či povinnostech. Byl-li by žalovaný schopen přesvědčivě vyložit, na jakých skutečnostech zakládá své přesvědčení o tom, že žalobce takto dotčen být může, přičemž tato možnost je - vyjádřeno slovy Nejvyššího správního soudu - „*reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická*“, pak by patrně bylo možno i dovodit, jakých konkrétních žalobcových práv, případně povinností, by se meritorní rozhodnutí mohl dotknout. Takto však žalovanému nezbylo než setrvat u obecných a nekonkrétních tvrzení o ochraně právní sféry účastníka, aniž by vymezil, co konkrétně tím myslí.

102. V souvislosti s tím soud odmítl i argument žalovaného, že „*odvolatel poněkud nekonzistentně tvrdí, že správní orgán zasahuje do jeho práv (které však nikterak blíže nespecifikuje)* – viz strana 5 napadeného rozhodnutí.
103. Podle názoru soudu je zde povinnost tvrzení, resp. povinnost důkazní na straně správních orgánů, jež pak nesou i břemeno důkazní.
104. Jestliže to totiž primárně byl správní orgán - zde nejprve Finanční analytický úřad a následně i žalovaný – kdo tvrdil, že žalobce by mohl být meritorním rozhodnutím dotčen na svých právech či povinnostech, pak je oprávněné žádat od něj, aby taková konkrétní práva a povinnosti nejen označil, ale také doložil.
105. Pokud tak v projednávané věci neučinil, nelze žalobci klást k tíži, že sám nijak blíže nespecifikoval ta svá práva, do kterých FAÚ, resp. žalovaný, svým postupem zasahují. Závěr žalovaného je pak i v této věci nepřezkoumatelný.
106. Navíc tvrzení žalovaného o tom, že žalobce „*nikterak blíže nespecifikuje*“ práva, do kterých správní orgán zasahuje, není zcela přesné. Přinejmenším v odstavci 11 odůvodnění odvolání ze dne 5. 8. 2024 žalobce odkázal na své právo podle článku 10 Listiny základních práv a svobod na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, včetně ochrany před státní mocí. Je sice otázkou, zda taková specifikace práv žalobce je přiměřená věci, nicméně s tím se měl v napadeném rozhodnutí vypořádat právě žalovaný.
107. Soud má za to, že stejně jako má osoba právo na to, aby byla účastníkem řízení, pokud se jeho výsledek může dotknout jejích práv a povinností, má naopak právo na to, aby s ní nebylo jednáno jako s účastníkem, pokud pro to nejsou zřejmé a přezkoumatelné důvody, odpovídající zákonu.
108. Žalobce má tedy právo na to, aby nebyl jakkoliv spojován s předmětem správního řízení, aby nebyl zatěžován procesními úkony správních orgánů a aby nebyl jakkoliv zmiňován v konečném rozhodnutí, pokud se jej správní věc nijak netýká.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

109. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, resp. že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
110. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem městského soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.
111. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3100 Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí věci, podání žaloby) a ze související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném do 31. 12. 2024, a z odměny advokátovi za jeden úkon právní služby po 4620 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(účast u jednání) a ze související náhrady hotových výdajů 450 Kč podle advokátního tarifu ve znění platném od 1. 1. 2025, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 17 362,70 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Vladimíra Reznichenka, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.